

Et lille stykke Afrika i Jylland. Esther Jensen med en af de største af de 1.000 elefanter, der pynter på hendes kro.

Kromutter med hjertet på rette sted

Jeg elsker mine 100 børn i Afrika

I 1997 kiggede Esther Jensen ved et tilfælde indenfor i en af SOS-Børnebyerne, da hun rejste i Swaziland. Siden har den trofaste vestjyde besøgt de forældreløse børn 11 gange og endda holdt jul hos dem.

Overalt, hvor blikket falder, er der elefantfigurer – flere end 1.000. Nogle af værelserne er udsmykket med leopardpletter og zebrastriber, og udenfor ligger der både et træhus bygget på pæle og to safaritelte.

Ikke just traditionel dansk krostil. Men den er god nok, vi er på Borbjerg Mølle Kro mellem Holstebro og Hjerl Hede. Kroen oser af dansk idyl; dens historie går helt tilbage til 1400-tallet. På menukortet finder vi nationalretter som bøf og stegt ål, og personalet byder velkommen på vestjysk.

At den Morten Korch-agtige stemning er blevet overstrøet med afrikansk krydderi, skyldes slet og ret, at kromutter, Esther Jensen, er fuldstændig bidt af Afrika.

Den hårdtarbejdende 56-årige, der er uddannet skatterevisor, men som har drevet kroen siden 1987, er ikke typen, der kaster om sig med store ord. Men hendes opmærksomme øjne lyser af glæde og kærlighed, så snart samtalen drejes

over på det store fremmedartede kontinent. Og ikke mindst på børnene i SOS-Børnebyen i Swaziland.

– Jeg føler, at alle 100 børn i børnebyen er mine børn, siger Esther oprigtigt.

På kroen deltager hun selv i alle arbejdsopgaver bortset fra madlavning og rengøring.

– I de stille perioder holder jeg fri, og så rejser jeg ned til børnebyen.

Swaziland, som ligger mellem Mozambique og Sydafrika, er et uhyre fattigt land og hårdt plaget af sygdomme, for eksempel aids, som gør mange børn forældreløse. De heldige får et nyt liv og en ny „familie“ i børnebyen, som yder: „langsigtet hjælp til nødlidende børn“.

Hittebarn

Esther og hendes mand, Carl, som hun desværre mistede sidste år efter 33 års ægteskab, var i 1997 på rejse i det sydlige Afrika. De kom kørende i en jeep i Swaziland, da Esther i farten fik øje på et skilt: „SOS-Børnebyerne“.

– Vi hakkede bremserne i og gik ind for at finde ud af, hvad det var for et sted. Det viste sig, at der boede 100 børn i børnebyen, 10 i hvert hus. Alle forældreløse eller forladt af deres forældre.

Da Esther pludselig stod med en lille brun nyfødt pige i favnen, var hun leveret. Hun havde fået sit første fadderbarn.

– Pigen var blevet efterladt i en papkasse på hospitalstrappen. Faktisk var det flot gjort og tegn på omsorg, for mange børn bliver sat ud i skoven, så de vilde dyr kan æde dem, forklarer Esther.

Hun fik yderligere to fadderbørn i samme børneby, som

hun nu har besøgt 11 gange. Hun bor ikke i selve børnebyen, men så tæt på som muligt. Tit har hun et par venner eller familiemedlemmer med.

– Jeg lejer altid bil, en rød bil, så børnene kan se os på lang afstand. De kommer styrrende ud for at tage imod mig, og så står jeg dér i et stort virvar med tre unger i hver hånd.

Hver gang, Esther er på besøg, har hun 100 små gaver med. Hun holder også altid et „party“, som børnene siger. I 2003 fandt hun på, at hun ville holde jul sammen med børnene. Dansk jul.

– Hele året igennem tænkte jeg på gaver, og hver gang, jeg var et smut inde i Holstebro for at handle, købte jeg små ting med; en fodbold, en lommelampe, et kompas, en lille dukke. De afrikanske børn synes, det er spændende med hvide dukker med glat hår, de kan frisere, fortæller Esther med et varmt smil.

De fik to gaver hver, et stykke tøj og et stykke legetøj. Esther havde pakket alle tingene ind i julepapir, hvilket tog halvanden dag. Og til børnenes store fryd stod deres navne på små kort på pakkerne.

I dagene op til højtiden herskede der juletravlhed, for børnene var med til alle forberedelserne. Esther havde på

Esther giver en flok af „sine“ børn svømmeundervisning.

forhånd undersøgt, hvilke fødevarer man kunne få på stedet – eller rettere, hvilke man ikke kunne få. Så hun slæbte ingredienser til risengrød, konfekt, pebernødder og havregrynsgugler med hele vejen fra Danmark.

– Jeg havde også et juletræ med. I en sammensnøret skipose, siger Esther, som var det den naturligeste ting i verden.

Pynt og fod manglede naturligvis ikke. Selv det søm, som træet skulle slås på foden med, huskede Esther at lægge i bagagen.

– Detaljerne er vigtige, for man kan jo ikke bare smutte ud og købe tingene.

Da tonerne af „Glade jul“,

sunget på engelsk af lykkelige barnestemmer, steg op mod den afrikanske himmel, må samtlige juleengle diskret have tørret en lille tåre bort.

Svifter ikke

Ud over børnenes eget sprog, swazi, lærer de engelsk, så Esther kan sagtens kommunikere med dem.

– Den første time eller to er børnene altid lidt forsigtige, men så er isen brudt, og vi snakker, pjatter og griner sammen.

Børnebyen er indhegnet og under opsyn af vagtmænd. Børnenes skole ligger lige udenfor.

– Børnene fra børnebyen er sikret en fremtid. Efter grundskolen kommer de på en skole, der svarer til vores handelsskole, og de børn, der har evnerne, får mulighed for yderligere at videreudanne sig.

Esther vil gerne give sit bidrag til børnenes udvikling.

– Jeg har lært en del af dem at svømme ved at tage dem med i små grupper til et svømmebad og undervise dem. Jeg tager også børn med på safari, så de kan se vilde dyr, en oplevelse, de ellers ikke har råd til.

Esther trækker også en tråd fra sin hverdag på møllekroen til Afrika:

– Jeg lærer børnene at lave blomsterdekorationer, at stege frikadeller og at bage.

Faktisk får Esther lige så me-

Børnene i Swaziland har travlt med at bage småkager til jul. De syntes, at det var alle tiders at fejre højtiden efter danske traditioner.

Den travle kromutter, Esther, i en sjælden afslappet stund. Hun bladrer i „Mit Afrika“ på værelset, som er opkaldt efter bogens forfatter, Karen Blixen.

get af børnene, som hun giver dem, synes hun.

– For eksempel når jeg er med dem i kirke. Det er så gripende, at det risler ned ad ryggen. Desuden viser børnene mig, at man kan glæde sig over lidt.

Esther, der også har et spon-sorbarn i Indisk Himalaya, som hun har besøgt to gange, er i fuld gang med at planlægge sin næste rejse til Swaziland i januar.

– Børnene beder aldrig om noget, og de er så glade og taknemmelige for alt, jeg gør for dem. Derfor bliver jeg ved. Jeg kunne ikke drømme om at svigte mine børn, siger Esther. ■

Af Ulla Iversen
iversen@
hjemmet.dk
Foto:
Søren Jansby

Er der noget at sige til, at Esther faldt for børnene?